

howto

THE
WOMAN
IN ME

BRITNEY SPEARS

เขียน

ณัฐวุฒิ แสงชูวงศ์
และจิรัชตา เอี่ยมรัมย์
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ลองนึกภาพสินค้าสักชิ้นที่ไม่ได้มีความจำเป็นในชีวิตประจำวัน แต่เจ็ดวันหลังวางจำหน่าย มันไปอยู่ในมือคนหนึ่งล้านคนเรียบร้อยแล้ว ผ่านไปสองเดือนคนซื้อเพิ่มเป็นสองล้าน ขณะคุณอ่านอยู่นี้มันก็คงไปอยู่ในมือคนเพิ่มอีกหลายล้าน รวมถึงมือของคุณที่กำลังถือมันอยู่ และอาจกำลังลังเลว่าจะพามันกลับบ้านดีไหม

ตั้งแต่อัลบั้ม ทำเดิน เสื้อผ้า น้ำหอม ซีรีส์ รวมถึงหนังสือ สินค้าใดก็ตามที่แปะชื่อ “บริตनी สเปียร์ส” คือสวรรค์ของนักการตลาด คือความฟินของแฟนคลับ คือहांทองคำของนายทุน คือรายได้มหาเลี้ยงคนหลายครัวเรือน คือกระแสเงินสดที่ขับเคลื่อนอุตสาหกรรมดนตรีป๊อป แต่ในบรรดาสินค้ายี่ห้อ “บริตनी สเปียร์ส” ทั้งหมด มีเพียงหนังสือเล่มนี้เท่านั้นที่คุณจะ ไม่ได้ ได้รับความบันเทิงสมัยห้อบริตनी

และมีเพียงหนังสือเล่มนี้เท่านั้นที่คุณจะได้ฟัง เสียง ที่แท้จริงของเธอ

ขมขื่นไหม ไม่เลย คุณจะได้อ่านชีวิตของเด็กหญิงคนหนึ่งที่เกิดมาเพื่อมอบความบันเทิงให้คนอื่นตั้งแต่จำความได้ บริตनी สเปียร์ส รักทุกกระเปียดนิ้วของตัวเองบนเวที เนื้อแท้ของเธอคือบริตनीคนเดียวกับที่ทั้งโลกมองเห็น เปลือกนอกและเนื้อในไม่ต่างกัน เธอข้อมและข้อมและข้อม เธอออกแบบการร้องที่มีจริตไม่เหมือนใคร ดวงตาแป๋วแหวซัดแย้งกับการเต้นที่ทรงพลัง กระทั่งการสะบัดผม เธอก็ทำให้มันเป็นซิกเนเจอร์ได้

บริตनीสร้างปรากฏการณ์ความคลั่งไคล้ระดับโลกในช่วงข้ามคืน และเธอก็ตอบสนองทุกความหลงใหลนั้นด้วยหัวใจอันเต็มเปี่ยม

หัวใจดวงนี้เองที่เป็นทั้งจุดแข็งและจุดอ่อนของเธอ

“หัวใจน้อย ๆ ของฉัน”...บริตनीชอบใส่คำว่า “น้อย ๆ” เป็นคำสร้อยติดปาก... *ครอบครัวน้อย ๆ ของฉัน ความรักน้อย ๆ ของฉัน ความฝันน้อย ๆ ของฉัน*...เช่นเดียวกับซูเปอร์สตาร์ทั่วโลกทุกยุคสมัย ชื่อเสียงคือหลุมพรางแบบเนียนเสมอ มันนำมาซึ่งการตักตวงหาประโยชน์ มันดึงดูดฝูงปาปารัชชีราวกับแรงดึงดูดดึงดูดด้วยชากศพ มันแปรมิตรเป็นศัตรู และในกรณีของบริตनी มันเปลี่ยนครอบครัวน้อย ๆ ของเธอให้กลายเป็นคนแปลกหน้าที่หากินจากชื่อเสียงของเธออย่างเป็นระบบ อย่างซ้ำ ๆ และอย่างเลือดเย็น

แล้วผู้ที่มีหัวใจน้อย ๆ อันบอบบางก็ร่วงหล่น แล้วมหกรรมแห่งการตักตวงผลประโยชน์ครั้งใหญ่ก็เริ่มขึ้น ในนามของความรักและครอบครัวแบบเนียนจนแม้แต่เธอเองก็ไม่ว้าวว่าจะไร้กาลังเกิดขึ้น สิบสามปีผ่านไป บริตनीร้องและเต้นอยู่ในแสงไฟ เธอคล้ายกลายเป็นเพียงนักโทษคนหนึ่งเมื่อลงจากเวที เธอหาเงินได้หลายร้อยล้านโดยไม่มีสิทธิ์ใช้จ่ายมัน เธอบอกเล่าโศกนาฏกรรมเหล่านั้นอย่างเรียบชื่อในหนังสือเล่มนี้ บริตनीส์สเปียร์ส ไม่มีบทวิเคราะห์ห้ลึกล้ำ เธอไม่ใช่คนซับซ้อนเข้าใจยาก เธอเป็นแค่เด็กหญิงหัวอ่อนที่หลงรักการแสดง เห็นลายเซ็นพร้อมวาดรูปหัวใจ

และเติบโตมาเป็นหญิงสาวผู้บูชาความรัก ท่ามกลางเงื่อนไขสุดพิสดาร
ในชีวิต

เจ็บร้าว ปั่นป่วน และกึ่งจะเสียชีวิต บัดนี้เธอหลุดพ้นเป็นอิสระ
แล้ว บริตनी สเปียร์ส จะทำเฉพาะสิ่งที่เธออยากทำเท่านั้น หลังจาก
เปิดการแสดงอย่างจำยอมมานานกว่าสิบปี วันนี้เวทีไม่ใช่พันธกิจแห่งชีวิต
ของเธออีกแล้ว จิตวิญญาณของเจ้าหญิงแห่งวงการป๊อปไม่กลับมา แต่
เธอก็รู้ว่าแฟนคลับของเธอเข้าใจ พวกเขาคือผู้ขับเคลื่อนกระแสสังคมที่
ช่วยกดดันจนเธอได้รับอิสรภาพในที่สุด ในคอนเสิร์ตฮอลล์คืนแล้วคืนเล่า
ในอากาศที่พวกเขาหายใจร่วมกัน บริตनीเชื่อมโยงกับแฟนเพลงของเธอได้
และพวกเขาก็รับรู้ถึงหัวใจของเธอ “มันเหมือนกระแสไฟฟ้า” เธอยืนยัน

ถ้าคุณไม่ใช่แฟนพันธุ์แท้ เรื่องนี้คงพิสูจน์อะไรไม่ได้ จนกว่าคุณ
จะลองเปิดอ่าน แล้วซึมซับเรื่องราวจากหัวใจน้อยๆ ดวงนี้

ແຕ່ລູກໆ ຜູ້ເປັນສຸດທີ່ຮັກໃນຊີວິຕຈັນ

ກດລອງອ່ານ

บทนำ

เมื่อครั้งยังเด็ก ฉันใช้เวลาหลายชั่วโมงเดินร้องเพลงตามลำพังอยู่ในป่าอันเงียบสงัดหลังบ้านในลุยเซียนา แม้การก้าวออกจากบ้านจะทำให้ฉันรู้สึกทั้งมีชีวิตชีวาและอันตราย แต่เพราะพ่อแม่ทะเลาะกันเป็นประจำในช่วงที่ฉันเติบโต แล้วพ่อก็ติดเหล้า ฉันจึงมักหวนกลับมาอยู่ในบ้านโลกภายนอกอาจจะไม่ได้ถึงขั้นเป็นสรวงสวรรค์ แต่ก็ยังเป็นโลกของฉัน ต่อให้เป็นนรกหรือสวรรค์ก็ยังเป็นของฉัน

ก่อนกลับบ้านฉันชอบเดินลัดเลาะผ่านสนามหญ้าและสระว่ายน้ำของเพื่อนบ้าน บ้านพวกเขามีสวนหินที่เต็มไปด้วยหินกรวดมน ซึ่งกักเก็บความร้อนเอาไว้ มันจึงมอบสัมผัสอบอุ่นให้ยามต้องผิว ฉันชอบนอนลงบนพื้นหินเหล่านั้น พลางมองท้องฟ้าเบื้องบน รับไอบนจากทั้งด้านบนและด้านล่าง แล้วคิดว่า ฉันสร้างทางเดินชีวิตของตนเองได้ ฉันทำ
ความฝันให้เป็นจริงได้

การนอนเงียบ ๆ อยู่บนพื้นหินกรวดทำให้ฉันรู้สึกถึงพระเจ้า

1

เด็ก ๆ ที่เติบโตในภาคใต้ล้วนได้รับการสั่งสอนให้เคารพพ่อแม่และสงบปากสงบคำ (วิถีทุกวันนี้ส่วนทาง เราให้ความสำคัญกับการเคารพเด็ก ๆ มากกว่า) บ้านของฉันเองมีกฎห้ามขัดคำสั่งพ่อแม่โดยเด็ดขาด ไม่ว่าจะเรื่องราวจะเลวร้ายแค่ไหนก็ต้องสงบปากสงบคำไว้ และถ้าฉันขัดคำสั่งก็จะมีผลตามมา

ในคัมภีร์ไบเบิลกล่าวไว้ว่า ลิ้นของคุณคือคมดาบ

ซึ่งลิ้นและดาบของฉันคือการร้องเพลง

ในวัยเด็กฉันร้องเพลงอยู่เสมอ ร้องคลอเพลงที่ได้ยินจากวิทยุในรถระหว่างทางไปเรียนเต้น หรือร้องเพลงเวลาเศร้าใจ สำหรับฉันการร้องเพลงเป็นเรื่องของจิตวิญญาณ

ฉันเกิดและเข้าเรียนที่โรงเรียนในเมืองแมกคอมบ์ รัฐมิสซิสซิปปี แต่อาศัยอยู่ในเมืองเคนต์วูด รัฐลุยเซียนา ซึ่งอยู่ห่างกันยี่สิบห้าไมล์

ผู้คนในเมืองเคนต์วูดรู้จักกันหมด จึงไม่มีการล็อกประตูบ้าน เราพบปะเข้าสังคมกันที่โบสถ์ และมักจะจัดปาร์ตี้กันตามสวนหลังบ้าน เด็ก ๆ ถูกจับสวมชุดเหมือนกัน อีกทั้งทุกคนยังรู้วิธียิงปืน มีสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์คือแคมป์มาร์วี สุสานฝึกทหารสมารันท์ที่สร้างโดยเจฟเฟอร์สัน เดวิส ในแต่ละปีจะมีการจำลองสงครามกลางเมืองในช่วงสุดสัปดาห์ก่อน

เทศกาลขอบคุณพระเจ้า การได้เห็นผู้คนลุกขึ้นมาสวมเครื่องแบบทหาร จึงเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าใกล้จะถึงวันหยุดแล้ว ฉันรักช่วงเวลานั้นของปี เพราะมันมีทั้งช็อกโกแลตร้อน กลิ่นเตาผิงในห้องนั่งเล่น และสีส้มของไฟที่สว่างล้นอยู่บนพื้น

บ้านของเราเป็นบ้านอิฐขนาดเล็ก ผนังทำด้วยไม้ และติดวอลเลย์เปเปอร์สีเขียวยาวทาง พอเริ่มโตขึ้นฉันก็ชอบไปร้านฟาสต์ฟู้ดชื่อโซนิค ขับรถโกคาร์ต เล่นบาสเกตบอล และได้เข้าโรงเรียนคริสเตียนชื่อพาร์กเลนอะคาเดมี

ครั้งแรกที่ฉันประทับใจจนขนลุกคือตอนที่ได้ยินเสียงแม่บ้านร้องเพลงในห้องซักรีด ปกติฉันจะทำหน้าที่ซักและรีดผ้าให้ครอบครัว แต่เมื่อฐานะการเงินของเราดีขึ้น แม่ก็จ้างคนมาช่วย แม่บ้านชอบร้องเพลงกอสเปล¹ เธอทำให้ฉันเหมือนได้เปิดโลกใบใหม่ ฉันไม่เคยลืมเลียนเธอเลย

นับตั้งแต่นั้นมาความปรารถนาและความหลงใหลในการร้องเพลงก็ถูกจุดขึ้น การร้องเพลงเป็นตั้งเวทมนตร์ เพราะเมื่อร้องเพลง ฉันได้เป็นตัวของตัวเองและสามารถสื่อสารอย่างลึกซึ้ง เมื่อร้องเพลงคุณจะไม่ใช้ภาษาทำนองว่า “หวัดดี เป็นไงบ้าง...” คุณจะได้พูดอะไรที่กินใจกว่านั้น การร้องเพลงพาฉันไปยังดินแดนลึกกลับซึ่งภาษาไม่ใช่เรื่องสำคัญอีกต่อไป และทุกอย่างล้วนเป็นไปได้

สิ่งเดียวที่ฉันต้องการคือหนีออกจากโลกในชีวิตประจำวัน เข้าสู่ดินแดนที่ฉันได้ปลดปล่อยตัวเองโดยไม่ต้องคำนึงถึงสิ่งใด ยามฉันจดจ่ออยู่กับความคิดตามลำพัง จิตใจจะเต็มไปด้วยความกังวลและหวาดกลัว แต่เสียงดนตรีช่วยกลบเสียงรบกวนเหล่านั้น ทำให้ฉันรู้สึกมั่นใจ และพาฉันไปยังดินแดนบริสุทธิ์แห่งการปลดปล่อยตัวเองในแบบที่ฉันต้องการให้คนได้เห็นและได้ยินอย่างแท้จริง การร้องเพลงนำพาฉันไปสู่ดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ ทุกครั้งที่ร้องเพลง ครั้งหนึ่งของตัวฉันจะเหมือนอยู่อีกโลกหนึ่ง

¹ แนวการร้องเพลงประสานเสียง คล้ายการร้องเพลงในโบสถ์ มีการผสมผสานความเชื่อทางศาสนาเข้าไปด้วย

แม้ฉันที่จริงกำลังร้องอยู่ในสวนหลังบ้านเหมือนเด็กคนอื่น ๆ แต่ความรู้สึกนึกคิดและความหวังของฉันกลับล่องลอยไป

ฉันทุ่มเทเต็มที่เพื่อให้อะไร ๆ เป็นไปอย่างไร้เลยจริงจังมากกับการถ่ายมิวสิกวิดีโอเพลงของมารายห์ แครี เล่น ๆ ที่สวนหลังบ้านเพื่อนฉันรู้สึกว่าเป็นผู้กำกับตั้งแต่อายุแปดขวบ ไม่มีใครในเมืองทำอะไรแบบนี้กันหรอก แต่เพราะฉันรู้ว่าฉันอยากเห็นอะไรบนโลก จึงพยายามทำให้สิ่งนั้นเกิดขึ้น

ศิลปินทำสารพัดสิ่งและสวมหลายบทบาท เพราะพวกเขาอยากหนีไปสู่อีกโลกอันไกลโพ้น ฉันเองก็ต้องการหนีเช่นกัน ถ้าเลือกได้ ฉันอยากอยู่ในความฝันของตัวเอง อยู่ในโลกอันแสนวิเศษที่เสกสรรปั้นแต่งขึ้น โดยไม่ต้องคำนึงถึงโลกแห่งความจริง การร้องเพลงจึงเป็นสะพานเชื่อมระหว่างความจริงกับความฝัน หรือเชื่อมระหว่างโลกที่ฉันอยู่จริง ๆ กับโลกที่ฉันอยากไปอยู่เหลือเกิน

ครอบครัวของฉันมักพบเจอแต่เรื่องน่าเศร้า ซึ่งกลางของฉันมาจากชื่อของย่า เอ็มมา จีน สเปนเซอร์ ใคร ๆ ก็เรียกย่าว่า “จีน” ฉันเคยเห็นภาพย่าเลยเข้าใจดีว่าทำไมทุกคนถึงบอกว่าเราดูคล้ายกัน ฉันยอมผมสีบลอนด์เหมือนย่า มีรอยยิ้มเหมือนกัน และย่ายังดูอ่อนวัยกว่าอายุด้วย

สามีของย่าหรือปู่ของฉันชื่อจูน สเปนเซอร์ ซีเนียร์ เขามักกดขี่ย่าผู้ระทมทุกข์จากการสูญเสียลูกที่เพิ่งคลอดแค่สามวัน ปู่ส่งย่าไปยังโรงพยาบาลเซาท์สตันส์เสียนาที่ว่ากันว่าเป็นสถานบำบัดจิตแสนเลวร้ายในเมืองแมนเดวิลล์ ที่นั่นย่าได้รับการรักษาด้วยลิเทียม กระทั่งในปี 1966 เมื่อย่าอายุสามสิบเอ็ดปีหรือหลังจากเสียลูกชายไปได้แปดปี ย่าจีนของฉันก็ยิงตัวตายด้วยปืนสั้นบนหลุมฝังศพลูกชาย ฉันนึกไม่ออกเลยว่าย่ารู้สึกโศกเศร้าแค่ไหน

วิธีที่คนภาคใต้พูดถึงคนแบบปู่จูนคือ “ไม่มีอะไรดีพอสำหรับเขา

หรือก” “พวกคลั่งความสมบูรณ์แบบ” หรือ “พ่อที่หมกมุ่นเกินไป” แต่ถ้าเป็นฉันคงพูดอะไรที่แรงกว่านั้นเยอะ

ด้วยความเป็นคนคลั่งไคล้กีฬา ปูจูนสั่งให้พ่อฉันออกกำลังกายอย่างหนักจนหมดเรี่ยวแรง ในแต่ละวันเมื่อพ่อฝึกบาสเกตบอลเสร็จ ไม่ว่าจะเหนื่อยหรือหิวแค่ไหนก็ยังต้องชู้ตบาสให้ลงห่วงเกินหนึ่งร้อยครั้งถึงจะเข้าบ้านได้

ปูจูนเป็นเจ้าของหน้าที่กรมตำรวจในเมืองเบตันรูจ มีลูกทั้งสี่สิบคน กับภรรยาอีกสามคน และเท่าที่ฉันเล่าได้ ไม่มีใครนึกเรื่องดี ๆ ในช่วงห้าสิบปีแรกของชีวิตเขาได้สักเรื่อง แม้แต่ในครอบครัวก็ยังมีคนบอกว่าผู้ชายตระกูลสเปียร์สมักนำพาความเลวร้ายมาให้ โดยเฉพาะเมื่อดูจากสิ่งที่พวกเขากระทำต่อผู้หญิง

ย่าจิ้นไม่ใช่ภรรยาคนเดียวของปูจูนที่ถูกส่งไปยังโรงพยาบาลจิตเวชในเมืองแมนเดวิลล์ เขาส่งภรรยาคนที่สองไปที่นั่นเช่นกัน หนึ่งในน้องสาวต่างแม่ของพ่อเล่าว่า ปูจูนล้วงละเมิดทางเพศเธอตั้งแต่เธออายุสิบเอ็ดขวบเท่านั้น กระทั่งเธอหนีออกจากบ้านตอนอายุสิบหกปี

ตอนที่ย่าจิ้นตายบนหลุมฝังศพ พ่ออายุสิบสามปี ฉันรู้ว่าบาดแผลทางจิตใจครั้งนั้นมีส่วนทำให้พ่อปฏิบัติกับฉันและพี่น้องแบบนี้ แต่ทำไมถึงไม่เคยมีอะไรดีพอสำหรับเขาเลยนะ พ่อคอยกดดันให้พี่ชายเอาดีด้านกีฬา แต่ตัวเขาเองกลับตีหมกมุ่นหมดสติ บางครั้งยังหายตัวไปตั้งหลายวัน อีกทั้งตอนเมายังโมโหร้ายสุด ๆ ด้วย

เมื่อปูจูนแก่ตัวลงเขาทำตัวดีขึ้น ฉันจึงไม่เคยเจอตอนเขาเป็นผู้ชายเลวทรามที่ทำร้ายพ่อและพี่น้องของพ่อ เจอแต่ตอนที่เขาเป็นคุณปู่ผู้ใจเย็นและอ่อนโยน

โลกของพ่อและโลกของแม่ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิง

จากคำบอกเล่าของแม่ แม่ของแม่ฉัน หรือยายลิเลียน ลีลี

พอร์เทิลล์ มาจากครอบครัวชนชั้นสูงฐานะดีในลอนดอน ยายจึงมีสำเนียงต่างถิ่นแบบที่ทุกคนพูดถึง เพราะแม่ของยายเป็นคนอังกฤษ ส่วนพ่อของยายมาจากเกาะเมดิเตอร์เรเนียนในสาธารณรัฐมอลตา ลูกของยายเป็นคนเย็บเล่มหนังสือ นอกจากนี้ครอบครัวของยายยังเล่นดนตรีและรักการร้องเพลงกันทุกคน

ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ลิลีพบกับนายทหารชาวอเมริกันชื่อบาร์นีย์ บริดเจส ผู้เป็นตาของฉันที่งานเดินรำของเหล่าทหาร เขาเป็นคนขี้บรดให้นายพลผู้หลงใหลความเร็ว

ทว่าเมื่อตาพยายย้ายมาอยู่ด้วยกันที่สหรัฐอเมริกา ยายก็ต้องผิดหวัง เพราะจินตนาการไว้ว่าชีวิตที่นี่จะเหมือนตอนอยู่ที่ลอนดอน แต่ระหว่างนั่งรถจากเมืองนิวยอร์กขึ้นสไปนิงฟาร์มของตา ยายมองโลกนอกหน้าต่างรถซึ่งมีแต่ความว่างเปล่าด้วยความรู้สึกคับข้องใจ “ทำไมไม่มีไฟสักดวงเลยล่ะ” ยายได้แต่ถามผู้เป็นสามีหมาดๆ

บางที่ฉันก็จินตนาการถึงยามที่ยายลิลีต้องนั่งรถผ่านชนบทของลุยเซียนา มองออกไปในความมืด แล้วตระหนักได้ว่าชีวิตอันฟูฟ่องเปี่ยมด้วยเสียงดนตรี การจิบชายามบ่าย และพิพิธภัณฑสถานในลอนดอน กำลังริบหรี่ลงและกลายเป็นเรื่องไกลตัวไปเสียแล้ว แทนที่จะได้ไปดูละครหรือช้อปปิ้งเสื้อผ้า เธอกลับต้องใช้ชีวิตโดยขังตัวเองอยู่ในชนบท ทำอาหารเก็บกวาดบ้าน และรีดนมวัว

ยายก็เลยได้แต่เก็บตัว อ่านหนังสือเป็นตั้งๆ ลุ่มหลงการทำความสะอาดบ้าน และเฝ้าคิดถึงลอนดอนจนกระทั่งสิ้นลมหายใจ ครอบครัวบอกว่าตาบาร์นีย์ไม่อยากปล่อยให้ยายลิลีกลับไปลอนดอน เพราะคิดว่าถ้ายายกลับไปแล้ว คงจะไม่กลับมาอีก

แม้บอกว่ายายมักหลงอยู่ในห้วงความคิดตัวเอง จนมีนิสัยชอบเก็บโต๊ะอาหารก่อนทุกคนจะกินเสร็จ

แต่เท่าที่ฉันรู้ ยายของฉันเป็นคนสวย ฉันชอบเลียนสำเนียงอังกฤษของยาย การพูดด้วยสำเนียงอังกฤษทำให้ฉันมีความสุขเสมอ เพราะมัน

ทำให้ฉันคิดถึงคุณยายสุดเก๋ ฉันอยากมีกิริยามารยาทและเสียงไพเราะเหมือนยายบ้าง

เพราะยายลีสี่มีเงิน ลิโน้ แม่ของฉัน ชั้นนี้ พี่ชายของแม่ และแซนดรา พี่สาวของแม่ จึงเติบโตขึ้นท่ามกลางสิ่งที่คุณเรียกได้ว่าเป็นกองเงินกองทอง โดยเฉพาะสำหรับในชนบทของลุยเซียนา แม้พวกเขาจะนับถือนิกายโปรเตสแตนต์ แต่แม่กลับเข้าโรงเรียนคาทอลิก แม่เป็นวัยรุ่นสวยล้ำ ตัดผมสั้นสีดำ ชอบสวมรองเท้าบู๊ตยาวและกระโปรงตัวจี๋วไปโรงเรียน แถมยังชอบเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนเกย์ในเมืองที่คอยขับมอเตอร์ไซด์ไปรีปไปส่งอยู่เสมอ

พ่อเริ่มสนใจแม่ตามประสา และอาจเป็นเพราะปู่จูนบังคับให้พ่อฝึกหนักเข้าขั้นคลั่ง พ่อเลยกลายเป็นนักกีฬาผู้มีพรสวรรค์จนผู้คนยอมขับรถไกลหลายไมล์เพียงเพื่อมาดูพ่อเล่นบาสเกตบอล

เมื่อแม่เห็นพ่อก็นึกสนใจ “โอ้ นั่นใครนะ”

ด้วยเหตุปัจจัยทั้งปวง ความสัมพันธ์ของพวกเขาถึงอกงามจากแรงดึงดูดที่มีต่อกันและความใฝ่ฝันอันน่าตื่นเต้น ทว่าช่วงเวลาแห่งรักหวานชื่นนั้นจบไปนานแล้ว นานก่อนที่ฉันจะเกิดเสียอีก

2

ตอนที่พ่อแม่ของฉันแต่งงานกัน พวกเขาอาศัยอยู่ที่บ้านหลังเล็กในเมืองเคนต์วูด ครอบครัวของแม่ไม่ได้ให้เงินใช้อีกแล้ว พ่อแม่เลยยากจนเอามากๆ อีกอย่างพวกเขาอายุยังน้อย ตอนนั้นแม่เพิ่งอายุยี่สิบเอ็ด ส่วนพ่ออายุยี่สิบสาม จนในปี 1977 พวกเขา也给กำเนิดไปรอัน พี่ชายคนโตของฉัน จากนั้นจึงย้ายออกจากบ้านหลังเล็กไปซื้อบ้านไร่ขนาดย่อมที่มีสามห้องนอน

หลังไปรอันเกิด แม่ไปเป็นครูในโรงเรียน ส่วนพ่อทำงานเป็นช่างเชื่อมที่โรงกลั่นน้ำมัน งานคงหนักน่าดู เพราะหลังจากทำได้แค่ไม่กี่เดือน พ่อก็เริ่มติดเหล้า จากนั้นไม่นานเรื่องนี้ก็ส่งผลกระทบต่อครอบครัว แม่เล่าว่าหลังแต่งงานได้สองสามปี ตาบารีนีย์ หรือพ่อของแม่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ จากนั้นพ่อก็ยิ่งดื่มเหล้าหนักขึ้น จนไม่มาร่วมงานวันเกิดขวบแรกของไปรอันด้วยซ้ำ เมื่อไปรอันเริ่มเดินเตาะแตะ พ่อกลับเมาแออยู่ในปาร์ตี้คริสต์มาสจนขาดงานในเช้าวันต่อมา ตอนนั้นแม่ว่ามันช่างเหลือทน จึงย้ายไปอยู่กับยาย กระทั่งเดือนมีนาคม ปี 1980 แม่ก็ฟ้องหย่า แต่ปู่และภรรยาใหม่ของปู่ขอรับรองไว้จนแม่ใจอ่อน

ทุกอย่างสงบอยู่พักหนึ่ง พ่อเลิกเป็นช่างเชื่อมและหันมาทำธุรกิจก่อสร้าง จากนั้นหลังจากดิ้นรนอยู่สักพักพ่อก็เปิดกิจการพิเศษชื่อ

โททัสฟิตเนส เพื่อเปลี่ยนโฉมพวกผู้ชายในเมืองให้กลายเป็นนักเพาะกาย รวมทั้งคุณลุงหลายคนของฉัน เขาเปิดฟิตเนสในสตูดิโอที่แยกออกจากตัวบ้าน แต่ยังคงอยู่ในพื้นที่เดียวกัน บรรดาผู้ชายกล้ามโตจึงพากันเดินเข้า ๆ ออก ๆ ฟิตเนสตลอดทั้งวัน เพื่อมายืนเบ่งกล้ามเนื้อหน้ากระจกใต้แสงไฟ

ธุรกิจของพ่อเริ่มไปได้สวย เขากลายเป็นหนึ่งในผู้กว้างขวางที่สุดในเมืองเล็กๆ แห่งนี้ ครอบครัวของเราจัดงานเลี้ยงกินกุ้งต้ม¹ ในสวนหลังบ้าน ปาร์ตี้กันสุดเหวี่ยง แยกเต็นท์กันทั้งคืน (ฉันเดาว่าส่วนผสมลับที่ทำให้พวกเขาคึกได้ขนาดนั้นคือยาไอซ์ เพราะเป็นยาที่คนนิยมเสพในชวงนั้น)

แม่ของฉันเปิดศูนย์เลี้ยงเด็กตอนกลางวันกับพี่สาวหรือป้าแซนดรา และเพื่อประสานชีวิตคู่ พ่อแม่เลยตัดสินใจมีลูกคนที่สอง ซึ่งก็คือฉันเอง ฉันเกิดวันที่ 2 ธันวาคม 1981 โดยแม่ย้ำทุกครั้งที่มีโอกาสว่าแม่ปวดท้องคลอดแสนสาหัสอยู่นานยี่สิบเอ็ดชั่วโมงทีเดียว

ฉันรักผู้หญิงทุกคนในครอบครัวของเรา ป้าแซนดรามีลูกชายอยู่แล้วสองคน แต่ก็ยังมีลูกอีกคนตอนอายุสามสิบห้า เธอคือ ลอรา ลินน์ ลูกพี่ลูกน้องของฉันเอง ลอรา ลินน์ กับฉันเหมือนเป็นฝาแฝดเลยละ เพราะเราอายุห่างกันไม่กี่เดือนและยังสนิทกันมาก ลอรา ลินน์ เป็นเสมือนพี่สาวของฉัน ตลอดมา แซนดราจึงกลายเป็นแม่คนที่สอง ป้ากวมิใจในตัวฉันมากและคอยให้กำลังใจอยู่เสมอ

แม้ย่าจันจะจากไปนานก่อนฉันเกิด แต่ก็ยังโชคดีที่ฉันเกิดทัน

¹ Crawfish boil เป็นเมนูประจำถิ่นภาคใต้ของสหรัฐอเมริกา นิยมกินกับมันฝรั่ง ข้าวโพด และกระเทียม

แม่ของย่าหรือย่าทวด เล็กซี เพียร์ซ ย่าทวดเล็กซีเป็นคนสวยแนว *ร่ายกาจ* ชอบมัดหน้าขาวผ่องและทาลิปสติกสีแดงแจ๊ด ยิ่งอายุเยอะก็ยิ่งทำตัวเพียว มีคนเล่าให้ฟังว่าย่าทวดแต่งงานมาแล้วเจ็ดครั้ง เจ็ดครั้ง! ฉันเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง และไม่ต้องสงสัยเลยว่าย่าทวดไม่ชอบปู่จน ลูกเขยของเธอ แต่หลังจากที่ย่าจิ้นเสียชีวิต ย่าทวดก็คอยดูแลพ่อฉันและพี่น้อง รวมทั้งเล่น ๆ ในตอนนั้นด้วย

ย่าทวดเล็กซีกับฉันสนิทกันมาก ความทรงจำที่แจ่มชัดและแสนสุขที่สุดเมื่อตอนเป็นเด็กคือการใช้เวลาร่วมกับเธอ ฉันชอบไปนอนค้างคืนด้วย มีแค่เราสองคน ตอนกลางคืนก็เปิดลิ้นชักเครื่องสำอางเล่นกัน แล้วพอถึงตอนเช้าย่าทวดก็ทำอาหารมื้อใหญ่ให้กิน เพื่อนสนิทของเธอที่อยู่ข้างบ้าน ชอบแวะมาหาและฟังเพลงบัลลาดยุค 1950 จากคลังแผ่นเสียงของย่าทวด เล็กซีด้วยกัน ย่าทวดกับฉันชอบบึ่งตอนกลางวันพร้อมกัน ไม่มีอะไรที่ฉันชอบมากกว่าการนอนปล่อยใจอยู่ข้าง ๆ ย่าทวด ได้กลิ่นแป้งผัดหน้าและน้ำหอม รวมทั้งฟังเสียงลมหายใจที่ลึกและสม่ำเสมอของเธอ

วันหนึ่งย่าทวดเล็กซีกับฉันจะไปเช่าหนังมาดูด้วยกัน ขณะขับรถออกจากร้านเช่าวิดีโอ ย่าทวดก็ขับรถชนรถอีกคันหนึ่ง เราติดอยู่ในนั้นออกมาไม่ได้ จนต้องใช้รถลากจูงเข้ามาช่วย อุบัติเหตุครั้งนั้นทำให้แม่ฉันขวัญผวา นับตั้งแต่นั้นมาฉันเลยถูกสั่งห้ามไปหาย่าทวดผู้แสนดีอีก

“นั่นไม่ใช่อุบัติเหตุใหญ่โตด้วยซ้ำ!” ฉันบอกแม่เมื่อขอไปหาย่าทวด เล็กซีคนโปรด

“ไม่ได้ แม้ว่าย่าทวดเริ่มหลง ๆ ลืม ๆ แล้วละ” แม่บอก “ลูกอยู่กับเธอตามลำพังแล้วจะไม่ปลอดภัย”

หลังจากนั้นถึงฉันจะได้เจอย่าทวดที่บ้านของฉันอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้นั่งรถไปไหนมาไหนหรือนอนค้างกับเธออีกเลย นับเป็นการสูญเสียครั้งใหญ่ ฉันไม่เข้าใจเลยว่าทำไมการอยู่กับคนที่เรารักถึงถูกมองเป็นเรื่องอันตรายไปได้

สิ่งที่ฉันชอบทำที่สุดในช่วงวัยนั้น นอกจากใช้เวลาอยู่กับย่าทวดเล็กซี่ คือ การช้อนตัวในตู้เสื้อผ้า จนกลายเป็นมุกตลกของครอบครัวว่า “บริตनीย์ อยู่ไหนน้ำ” เวลาอยู่ที่บ้านป่า ฉันชอบหายไปช้อนตัว แล้วทุกคนก็จะช่วยกันตามหา พอพวกเขาเริ่มกระวนกระวายและเปิดตู้ออก ก็เจอฉัน อยู่ในนั้นจริง ๆ

ฉันคงต้องการให้พวกเขาออกตามหา การหลบซ่อนจึงกลายเป็นสิ่งที่ฉันทำอยู่หลายปี

การช้อนตัวเป็นหนึ่งในวิธีที่ฉันใช้เรียกร้องความสนใจก็จริง แต่ฉันยังชอบการเต้นและร้องเพลงด้วย ฉันร้องเพลงร่วมกับคณะนักเรียนประสานเสียงในโบสถ์ รวมทั้งไปเรียนเต้นสามคืนต่อสัปดาห์และทุกวันเสาร์ จากนั้นก็ไปเรียนอะโครบาติกส์ในเมืองโควิงตัน รัฐลุยเซียนา ซึ่งอยู่ห่างออกไปถึงหนึ่งชั่วโมง ถ้าเป็นเรื่องร้องเพลง เต้นรำ และกายกรรมละก็ เท่าไรก็ไม่เคยพอ

ในวันแนะแนวอาชีพที่โรงเรียนชั้นประถม ฉันบอกว่าอยากเป็นนายทนายความ แต่เพื่อนบ้านและครูเริ่มบอกว่าฉันเป็น “สายบรอดเวย์” มากกว่า ทำายที่สุดฉันจึงโอบรับตัวตนด้านที่เป็น “นักแสดงตัวน้อย”

ฉันอายุสามขวบตอนเรียนเต้นครั้งแรก และอายุสี่ขวบตอนร้องเพลงเดี่ยวครั้งแรก โดยร้องเพลง *What Child Is This?* ในงานวันคริสต์มาสที่ศูนย์เลี้ยงเด็กของแม่

แม้อยากช้อนตัว แต่ฉันก็อยากเป็นที่จับตามองเช่นกัน ฉันอาจเป็นทั้งสองอย่างก็ได้นะ ตอนคู่ตัวหลบอยู่ในตู้ฉันมีตมิต ฉันรู้สึกตัวเล็กจิ๋วเสียจนน่าจะหายตัวได้ ทว่าเมื่อทุกคนจับจ้องมองมา ฉันกลับกลายเป็นคนละคน ฉันกลายเป็นคนที่สามารถบัญชาคนทั้งห้องได้ เมื่อสวมถุงน่องสีขาว เปล่งเสียงร้องเพลง ฉันรู้สึกว่าทุกสิ่งล้วนเป็นไปได้

3

“คุณลินน์! คุณลินน์ครับ!” เด็กชายคนหนึ่งตะโกนเรียก เขายืนหอบเหนื่อยอยู่หน้าประตูบ้านของเรา “คุณต้องมาดูอะไรนี่! เร็วเข้า!”

วันหนึ่งตอนที่ฉันอายุสี่ขวบ ระวังนั่งบนโซฟาในห้องนั่งเล่นที่บ้าน ขนابخ้างด้วยแม่และซินดี เพื่อนตัวเอง ซินดีกำลังเล่าเรื่องซุบซิบให้แม่ฟัง เคนต์ดูเหมือนเหมือนเมืองในละครน้ำเน่า จึงมีเรื่องตลกมาเกิดขึ้นเสมอ ขณะที่ฉันกำลังพยายามฟังจับใจความ ประตูก็เปิดออก เมื่อเห็นสีหน้าเด็กชายคนนั้นก็พอบอกได้ว่าต้องมีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นแน่ ใจฉันพลันหล่นวูบ

แม่กับฉันวิ่งออกไป แม่ถนนเพิ่งทำใหม่ ฉันก็ยังวิ่งเท้าเปล่าไปบนถนนลาดยางสีดำ

“โธ้ย! โธ้ย! โธ้ย!” ฉันร้องสะดุ้งทุกก้าว เมื่อมองไปที่เท้าก็เห็นเศษยางมะตอยติดอยู่

ในที่สุดเราก็มาถึงบริเวณทุ่งหญ้าที่โบรอัน พี่ชาย ชอบเล่นกับเพื่อนข้างบ้าน ทั้งสองช่วยกันทำลายหญ้ารกสูงด้วยรถวิบากสี่ล้อของพวกเขา ซึ่งก็ฟังดูเป็นไอเดียที่เจ๋งดีสำหรับคนเง่าเงาะนะ แต่เพราะหญ้าสูงมาก พวกเขาจึงมองไม่เห็นกัน จนขับชนกันจิ้ง ๆ อย่างที่เห็น

ฉันน่าจะได้เห็นทุกอย่าง ได้ยินเสียงโบรอันร้องตะโกนลั่นด้วยความ

เจ็บปวด เสียงแม่กรีดร้องเสียขวัญ แต่ฉันกลับทำอะไรไม่ได้เลย พระเจ้าน่าจะทำให้ฉันหมดสติ จึงจดจำความเจ็บปวด ความตื่นตระหนก หรือภาพร่างที่บาดเจ็บของพี่ชายไม่ได้

เฮลิคอปเตอร์ยกตัวเขาส่งโรงพยาบาล

หลายวันหลังจากนั้นตอนไปเยี่ยมไบรอัน เขาอยู่ในเฝือกทั้งตัว จากที่เห็น กระดูกในร่างเขาน่าจะหักเกือบทุกชิ้น แต่รายละเอียดที่ฉันในวัยเด็กสนใจที่สุดคือเขาต้องฉีผ่านรูที่เจาะออกจากเฝือก

อีกสิ่งหนึ่งที่ฉันอดสงสัยไม่ได้คือห้องเต็มไปด้วยของเล่น พ่อแม่ของฉันดีใจเหลือเกินที่เขารอดชีวิต แต่ก็รู้สึกแยที่ต้องเห็นเขาพักรักษาตัวทุกวันจึงเหมือนเป็นวันคริสต์มาส แม่เอาใจพี่ชายด้วยความรู้สึกผิด จนถึงทุกวันนี้แม่ก็ยังคงทำแบบนั้น ตลกดีนะที่เหตุการณ์เพียงเสียวินาทีเปลี่ยนวิถีของครอบครัวฉันไปตลอดกาล

อุบัติเหตุครั้งนั้นทำให้ฉันสนิทกับพี่ชายมากขึ้นกว่าเดิม ความผูกพันของเราก่อตัวขึ้นจากการที่ฉันตระหนักถึงความเจ็บปวดของเขาได้จริง ๆ เมื่อเขาออกจากโรงพยาบาลและกลับมาอยู่บ้าน ฉันก็อยู่กับเขาตลอดนอนอยู่ข้าง ๆ ทุกคืน เขายังนอนบนเตียงของตัวเองไม่ได้เพราะเข้าเฝือกทั้งตัว เลยต้องนอนบนเตียงพิเศษ ส่วนฉัน พ่อแม่ก็จัดที่นอนเล็ก ๆ ไว้ให้ที่ปลายเตียงของเขา บางครั้งฉันจึงปีนขึ้นไปหาและคอยกอดเขาเอาไว้ได้

เมื่อพี่ชายถอดเฝือกออก ฉันยังคงนอนอยู่ข้างเตียงเขาต่ออีกหลายปี ถึงฉันจะยังเล็ก แต่ก็รู้ว่าทั้งอุบัติเหตุและความเข้มงวดของพ่อทำให้มีชีวิตยากลำบาก เลยอยากปลอบโยนเขา

ในที่สุดหลังจากนั้นหลายปี แม่ก็บอกฉันว่า “บริตनीย์ ลูกจะขึ้นป.6 แล้วนะ หัดนอนคนเดียวได้แล้ว!”

ฉันไม่ยอม

ฉันชอบทำตัวเป็นเด็กและไม่อยากนอนคนเดียว แต่แม่ยื่นกรานจนฉันต้องยอมทำตามในที่สุด

พอเริ่มอยู่ในห้องตัวเอง ฉันก็เริ่มชอบการมีพื้นที่ส่วนตัว แต่ก็ยัง

สนิทกับพี่เหมือนเดิม เขารักฉัน และฉันก็รักเขามาก พี่ชายทำให้ฉันรู้สึกถึงความเป็นที่รักและคอยปกป้องอย่างที่สุด ฉันจึงไม่ยอมให้เขาต้องเจ็บปวดอีกแล้ว เพราะที่ผ่านมามีเขาทรมาณมากเหลือเกิน

เมื่อพี่ชายของฉันดีขึ้น เราก็เริ่มมีส่วนร่วมไปกับชุมชนเต็มที ในเมืองที่เป็นเมืองเล็กๆ มีประชากรแค่สองพันคน ทุกคนจึงมักจะออกมาเข้าร่วมสามขบวนพาเหรดประจำปี ได้แก่ มาร์ติกราส¹ วันชาติสหรัฐอเมริกา และคริสต์มาส ทั้งเมืองจะตั้งหน้าตั้งตารอคอยพาเหรดเหล่านี้ ทั้งถนนคลาคล่ำไปด้วยผู้คนที่ยิ้มแย้มและโบกมือทักทาย ทุกคนต่างตั้งเรื่องหนักในชีวิตไว้ข้างหลัง เพื่อสนุกกับบรรดาเพื่อนบ้านที่เดินเตร็ดเตร่ไปบนถนนทางหลวงเส้นที่สามสิบแปด

เมื่ออยู่ปีหนึ่ง กลุ่มเด็ก ๆ อย่างพวกเรานี้ก็อยากตกแต่งรถกอล์ฟและร่วมขบวนพาเหรดมาร์ติกราสด้วย น่าจะมีเด็กประมาณแปดคนอยู่ในรถกอล์ฟคันนั้น ซึ่งแน่นอนว่าอัดกันเยอะเกินไป สามคนอยู่บนเบาะที่นั่งอีกสองคนยืนโหนอยู่ข้าง ๆ มือจับหลังคาไว้ และอีกคนหรือสองคนโหนอยู่ท้ายรถ รถรับน้ำหนักมากเกินไปจนยางเกือบแบน เราทุกคนสวมเครื่องแต่งกายยุคศตวรรษที่สิบเก้า ซึ่งฉันก็จำไม่ได้เหมือนกันว่าทำไมถึงแต่งตัวแบบนั้น ฉันนั่งอยู่บนตักของเด็กโตที่อยู่ข้างหน้า โบกมือให้ทุกคน แต่ปัญหาคือ บนรถกอล์ฟมีเด็กมากเกินไปและยางก็แบน สถานการณ์จึงยากจะควบคุม โหนจะต้องหัวเราะ โบกมือ และพวกเราขี้ศึกกันมาก ๆ... นั่นละ พวกเราก็เลยขับรถชนท้ายรถคันข้างหน้าถึง สองสาม ครั้ง จนถูกขับออกจากขบวนพาเหรดในที่สุด

¹ เทศกาลประจำปีที่สำคัญของชาวนิวออร์ลีอันส์ เพื่อให้ผู้คนได้รับประทานเนื้อและอาหารที่มีไขมันสูง ก่อนวันถือศีลของชาวคริสต์เย็น จึงมีอีกชื่อหนึ่งว่า Fat Tuesday เพราะจะจัดขึ้นในวันอังคารก่อนวันพุธที่เริ่มถือศีลของตนเอง

4

เมื่อพ่อเริ่มดื่มเหล้าหนักอีกครั้ง ฐุริกก็เริ่มฟัง

ความเครียดจากการไม่มีรายได้ประกอบกับอารมณ์แปรปรวนสุด ๆ ของพ่อ ทำให้ฉันกลัวมากเวลาที่ต้องอยู่ในรถกับพ่อตามลำพัง พ่อชอบพูดกับตัวเองเวลาขับรถ เขาไม่เข้าใจสิ่งที่พูดด้วยซ้ำ เหมือนเขาหลุดเข้าไปในโลกของตัวเอง

ตอนนั้นฉันพอจะรู้ว่าทำไมพ่อถึงดื่มจนไร้สติขนาดนั้น เขาเครียดจากงาน ตอนนั้นฉันกระแຈงกว่าเดิมว่าพ่อต้องการเยียวยาตัวเองหลังทนทุกข์ทรมานด้วยน้ำมือของปู่จนมานานหลายปี แต่ในตอนนั้นฉันกลับนึกไม่ออกว่าทำไมพ่อถึงต้องกดดันลูก ๆ มากมายขนาดนั้น ทำไมเขาไม่เคยพอใจอะไรเลย

ส่วนที่น้ำเส้ำที่ดีที่สุดสำหรับฉันคือ ฉันปรารถนาเสมอให้พ่อรักฉันอย่างที่คุณเป็น อยากให้พ่อบอกว่า “พ่อรักลูก ลูกอยากทำอะไรก็ได้ พ่อจะยังรักลูกโดยไม่มีเงื่อนไขอะไรทั้งนั้น”

แต่พ่อฉันเป็นคนอารมณ์ร้อน เย็นชา และใจร้ายกับฉัน กับไบรอัน ยิ่งแล้วใหญ่ พ่อเคียดเคี้ยวเขาเรื่องกีฬาอย่างหนักจนทารุณ ซีวิตของไบรอันช่วงหลายปีนั้นจึงโหดร้ายกว่าฉันมาก พ่อทำกับไบรอันด้วยวิธีโหดร้ายเหมือนที่ปู่เคยทำกับพ่อไม่มีผิด ไบรอันถูกบังคับให้เล่นทั้ง

บาสเกตบอลและฟุตบอลแม่ในยามที่ร่างกายของเขาไม่พร้อมก็ตาม

พ่อยังชอบใช้กำลังกับแม่ และเป็นพวกชี้เหล่าประเภทที่พ่อก็มักจะ
หายตัวไปหลายวันด้วย ซึ่งอันที่จริงตอนที่เขาหายไปกลับเป็นเรื่องดีสำหรับ
พวกเรา เขาไม่อยู่บ้านเลยยังจะดีเสียกว่า

ช่วงเวลาที่บ้านสุดแสนจะเลวร้ายคือตอนที่แม่ทะเลาะกับพ่อตลอด
ทั้งคืน พ่อเมามากจนพูดจาไม่รู้เรื่อง ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพ่อได้ยินเสียงแม่
บ้างหรือเปล่า แต่เราได้ยิน ไบรอันกับฉันต้องทนรับผลกระทบจากความ
เดือดดาลของแม่ เสียงแม่ตะโกนดังลั่นบ้านจนพวกเราไม่ได้หลับไม่ได้นอน

ฉันเข้าไปในห้องนั่งเล่นอย่างซุนเฉียวทั้งชุดนอนแล้ววิงวอน “หาอะไร
ให้พอกินแล้วปล่อยให้ไปนอนเถอะ! พ่อไม่รู้เรื่องรู้ราวแล้ว!”

แม่กำลังเถียงอยู่กับคนที่ไม่มีสติ แต่แม่ไม่ฟัง ฉันเดินกระพืด-
กระเพียดกลับไปเตียง นอนจ้องฝ้าลมเพดาน ฟังเสียงแม่ตะโกนโวยวาย
พลางนึกต่อว่าแม่อยู่ในใจ

แย่มากเลยใช่ไหมล่ะ ทั้งที่พ่อเป็นพวกขี้เมา เป็นคนติดเหล้าจน
ทำให้พวกเราจนลง เป็นคนนั่งหมดสติอยู่บนเก้าอี้ แต่ฉันกลับโมโหแม่มาก
ที่สุด เพราะอย่างน้อยตอนนั้นพอก็เสียบแล้ว ฉันอยากนอนจะแย้ แต่แม่
กลับไม่ยอมหยุดปาก

ถึงจะมีแต่เรื่องตลอดทั้งคืน ทว่าพอถึงตอนกลางวัน แม่ก็จะจัด
บ้านให้กลายเป็นสถานที่ที่เพื่อนๆ อยากมา อย่างน้อยก็ตอนที่พ่อให้เกียรติ
เรามากพอจะหลบไปดื่มที่อื่น เด็กๆ จากละแวกนั้นมาทั้งหมด บ้านเรา
เป็นบ้านที่เจ๋งเลยละ ไม่มีคำไหนจะเหมาะกว่านี้แล้ว เรามีบาร์สูงกับเก้าอี้
ลิบสองตัววางรอบ ส่วนแม่ฉันเป็นเหมือนสาวได้ทั่วไปที่ชอบซุบซิบพลาง
สูบบุหรี่กับเพื่อนๆ ที่บาร์ (เธอสูบบุหรี่จี่เนี่ยสลิมส์ บุหรี่ยี่ห้อเดียวกับที่ฉัน
สูบตอนนี้) ไม่ก็โทรศัพท์คุยกับเพื่อน ไม่มีใครสนใจฉันเลย พวกเด็ก ๆ
ที่โตแล้วจะนั่งเก้าอี้บาร์หน้าโทรทัศน์พลางเล่นวิดีโอเกม ส่วนฉันเป็นเด็ก
อายุน้อยที่สุด ทั้งยังเล่นวิดีโอเกมไม่เป็น เลยต้องพยายามเรียกร้องความ
สนใจจากเด็กโตคนอื่นๆ

บ้านเราอย่างกับสวนสัตว์ ฉันชอบปีนต้นไม้อยู่บนโต๊ะกาแฟเพื่อให้
คนสนใจ ในขณะที่ตอนไปรอันยังเด็กเขาชอบพูดจาล้อเลียนแม่ จนแม่
ต้องกระโดดข้ามโซฟาไปไล่ฟาด

ฉันก็เกินเหตุทุกครั้งที่พยายามเรียกร้องความสนใจจากพวกเด็กโต
ที่จ้องหน้าจอในห้องนั่งเล่น หรือเพื่อให้ผู้ใหญ่หยุดคุยกันในห้องครัว

“บริตनी๋ หยุด!” แม่ตะโกนใส่ “เรามีแขกนะ! ทำตัวดีๆ สิ อย่าชน”
แต่ฉันไม่สน และยังคงหาวิธีเรียกร้องความสนใจได้เสมอ

ทดลองอ่าน

5

ฉันเป็นคนเงียบและตัวเล็ก แต่จะมีชีวิตชีวาเด่นชัดขึ้นมาเมื่อได้ร้องเพลง นอกจากนี้ฉันยังเรียนยิมนาสติกมานานพอจนทรงตัวเก่ง พออายุห้าขวบ จึงเข้าประกวดเวทีเต้นท้องถิ่น โชว์เต้นสวมหมวกทรงสูงและควงไม้เท้าจนได้รางวัลชนะเลิศ จากนั้นแม่ก็เริ่มพาฉันเดินสายแข่งทั่วภูมิภาค ในรูปถ่ายและวิดีโอเก่าๆ ฉันมักสวมชุดสุดพิลึก อย่างตอนเรียนประถมสาม ฉันเต้นโดยสวมเสื้อยืดสีม่วงตัวโคร่ง พร้อมติดโบยักษ์สีม่วงบนศีรษะ ดูเฟิ่นๆ อย่างกับของขวัญวันคริสต์มาส น่าเกลียดน่ากลัวสุด ๆ

ฉันดันดันไปตามเส้นทางประกวดประชันความสามารถ จนชนะการประกวดระดับภูมิภาคที่เมืองเบตันรูจ หลังจากนั้นไม่นานพ่อแม่ก็วาดฝันถึงโอกาสที่ยิ่งใหญ่กว่าแค่ชนะรางวัลตามโรงเรียน เมื่อพวกเขาเห็นโฆษณาในหนังสือพิมพ์ที่เปิดรับสมัครนักแสดงรายการทีวี *The All New Mickey Mouse Club* พวกเขาอยากให้ฉันลองดู เราใช้เวลาขับรถไปเมืองแอตแลนตาดานานแปดชั่วโมง ที่นั่นมีเด็กเข้าสมัครมากกว่าสองพันคน ดังนั้นฉันจะต้องโดดเด่น โดยเฉพาะเมื่อรู้หลังจากไปถึงว่าพวกเขาต้องการเด็กที่โตกว่าสิบขวบเท่านั้น

พอผู้คัดเลือกนักแสดงซึ่งเป็นผู้ชายชื่อแมตต์ เคเซลลา ถามว่าฉันอายุเท่าไร ฉันกำลังจะอ้าปากตอบว่า “แปด” ก็นึกขึ้นได้ว่าเขาอยากได้

เด็กอายุสิบขวบขึ้นไป เลยตอบว่า “ถ้าขอค่ะ!” เขามองฉันอย่างไม่ค่อยเชื่อเท่าไร

แล้วฉันก็ร้องเพลง “Sweet Georgia Brown” พร้อมเต้นไปด้วย แกรมยังหมุนตัวตีลังกาเพิ่มให้อีกต่างหาก

พวกเขาตัดเด็กจากหลายพันคนทั่วประเทศจนเหลือแค่ไม่กี่คน หนึ่งในนั้นมีเด็กสาวแสนสวยจากรัฐแคลิฟอร์เนียที่แก่กว่าฉันสองสามปีชื่อเคิร์ล รัสเซลล์ ด้วย

มีคนบอกว่า เด็กสาวจากรัฐเพนซิลเวเนียที่ชื่อคริสตินา อากีเลรากับฉัน ไม่ผ่านเข้ารอบ แต่เพราะเรามีความสามารถ แมตต์จึงเชื่อว่าเราน่าจะได้เข้ารอบถ้าโตกว่านี้อีกนิดและหาประสบการณ์เพิ่มอีกหน่อย เขายังบอกแม่ด้วยว่าเราน่าจะลองไปทำงานที่นิวยอร์ก โดยแนะนำให้เราไปหาเอเจนซีที่เขาชอบ ซึ่งช่วยผลักดันให้นักแสดงเด็ก ๆ ได้เริ่มแสดงในโรงละคร ตอนนั้นเรายังไม่ได้ไปทันที ฉันอยู่ในรัฐลุยเซียนาต่ออีกประมาณหกเดือน เพื่อช่วยงานเป็นเด็กเสิร์ฟที่ร้านอาหารทะเลชื่อซีฟู้ดแอนด์เดลีของย่านทวดเล็กซี

ร้านอาหารคูลิ่งกลีนควาปลา แต่อาหารอร่อยเหาะ ที่นี่จึงกลายเป็นแหล่งสังสรรค์แห่งใหม่สำหรับเด็ก ๆ ห้องด้านหลังเป็นที่ที่พี่ชายฉันและเพื่อน ๆ ยกก๊วนกันมาเมาสมัยเรียนชั้นมัธยมปลาย ตอนนั้นฉันอายุเก้าขวบ นั่งทำความสะอาดเปลือกหอยอยู่บนพื้น และออกไปเสิร์ฟอาหารในชุดน่ารัก ๆ พลังแอบเต้นกระแฉะ ๆ ไปด้วย

แม่ส่งฟุตเทจของฉันไปให้เอเจนซีที่แมตต์แนะนำ เธอชื่อแนนซี คาร์สัน ในวิดีโอฉันร้องเพลง “Shine On, Harvest Moon” แล้วก็ได้เรื่อง เธอขอให้เราเดินทางไปนิวยอร์กเพื่อพบเธอ

หลังจากฉันร้องเพลงให้แนนซีฟังในออฟฟิศบนชั้นยี่สิบของตึกในย่านมิดทาวน์แมนฮัตตัน เราก็ได้นั่งรถไฟแอมแทร็กกลับบ้าน พร้อม

สัญญาที่เซ็นกับบริษัทจัดหานักแสดงอย่างเป็นทางการ

ไม่นานนักหลังจากที่เรากลับมายังรัฐลุยเซียนา น้องสาวของฉัน เจมี ลินน์ ก็ล้มตาดูโลก ลอรา ลินน์ กับฉันใช้เวลาหลายชั่วโมงเล่นกับเธอในบ้าน เด็กเล่น ประหนึ่งเธอเป็นตุ๊กตาของเรา

สองสามวันหลังจากแม่กลับบ้านมาพร้อมลูกน้อย ฉันต้องเตรียมตัวเข้าประกวดเต้น แต่แม่กลับมีท่าที่แปลกๆ ระหว่างกำลังร้อยด้ายเพื่อเย็บรอยขาดบนชุดของฉัน แม่ก็ลุกขึ้น แล้วโยนชุดลงกับพื้น แม่เหมือนทำไปโดยไม่รู้ตัว ชุดนั้นไม่เข้าท่าจริงๆ นั่นแหละ แต่ถึงอย่างนั้นก็เป็นชุดที่ฉันต้องสวมขึ้นเวทีประกวด

“แม่! แม่โยนชุดหนูทิ้งทำไมคะ” ฉันถาม

ทันใดนั้นก็มึนเลือดหยด แล้วเลือดก็ไหลลงไปที่

อะไรสักอย่างจากตอนคลอดน่าจะเย็บเก็บไม่เรียบร้อยดี แม่จึงเลือดอาบ ฉันกรี๊ดร้องเรียกพ่อ “แม่เป็นอะไรก็ไม่รู้” ฉันตะโกน “แม่เป็นอะไรคะ”

พ่อรีบเข้ามาดูและพาแม่ไปโรงพยาบาล ฉันกรี๊ดร้องไปตลอดทาง “แม่ต้องไม่เป็นอะไรนะคะ”

ตอนนั้นฉันอายุแค่เก้าขวบ การเห็นเลือดไหลเป็นสายน้ำออกจากตัวแม่เป็นภาพชวนช็อกอยู่แล้วสำหรับใครก็ตาม แต่สำหรับเด็กอายุเท่าฉัน มันน่าประหลาดพรึ่ดสุดขีด ฉันไม่เคยเห็นเลือดเยอะขนาดนั้นมาก่อน

ทันทีที่ถึงมือหมอ พวกเขาจัดการแก้ปัญหาอย่างรวดเร็วราวกับใช้เวลาแค่สองวินาที ดูเหมือนจะไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่อะไรเลย อันที่จริงอาการตกเลือดหลังคลอดถือเป็นเรื่องปกติ แต่เหตุการณ์นั้นฝังแน่นอยู่ในความทรงจำของฉัน

ระหว่างเรียนนิมนาสติก ฉันมักจะมองหาแม่เพื่อให้แน่ใจว่าแม่รอฉันเล็กเรียนอยู่ที่หน้าต่างฝั่งตรงข้าม เป็นปฏิกริยาที่ทำให้รู้สึกปลอดภัย

มีวันหนึ่งฉันมองไปที่หน้าต่างเหมือนเคย แต่แม่ไม่ได้อยู่ตรงนั้น ฉันเริ่มวิตกกังวล แม่ไม่อยู่ แม่หายตัวไป! และอาจจะหายไปตลอดกาล! ฉันเริ่มทรุดลงร้องไห้กับพื้น ถ้าคุณเห็นฉันตอนนั้นคงคิดว่ามีใครตายแน่แล้ว

ครูรีบเข้ามาดู “ยัยหนู เดี่ยวแม่ก็มา!” ครูว่า “ไม่มีอะไรหรอก! แม่คงแวะไปซื้อของที่วอลมาร์ตนะ!”

กลายเป็นว่าแม่ไปซื้อของที่วอลมาร์ตจริงๆ แต่ฉันก็ยังไม่รู้สึกดีขึ้น ฉันไม่ยอมให้แม่หายไปไหนเลย พอแม่กลับมาและเห็นฉันร้องไห้ตั้งแต่นั้นแม่ก็ไม่เคยหายไปจากหน้าต่างระหว่างที่ฉันเรียนอีก และแม่ก็ไม่อยู่ห่างจากฉันเลยตลอดสองสามปีนั้น

ขณะเดียวกับที่ฉันเป็นสาวน้อยผู้มีฝันอันยิ่งใหญ่ อยากเป็นดาวเด่นโด่งดังเหมือนมาดอนนา, ดอลลี พาร์ตัน หรือวิตนี น्यूสตัน ฉันก็มีความฝันเรียบง่ายอยู่เหมือนกัน ทว่าความฝันเรียบง่ายนั้นกลับเป็นจริงยากกว่าแค่จะพูดมันออกมาดัง ๆ ยิ่งดูเกินเอื้อม... หนูอยากให้พ่อหยุดดื่มเหล้า หนูอยากให้แม่เลิกแพดเสียง หนูอยากให้ทุกคนอยู่กันดี ๆ สักที

ครอบครัวเรามีปัญหาได้ตลอดเวลา ฉันไม่อาจควบคุมอะไรได้เลย แต่ตอนแสดงโชว์ฉันรู้สึกว่าคุณเองมีพลังอย่างแท้จริง อย่างน้อยเมื่อได้ยืนอยู่ในห้องประชุมย่านแมนฮัตตัน ต่อหน้าผู้หญิงคนหนึ่งที่สามารถทำให้ฝันของฉันเป็นจริง อย่างน้อยก็ยังมีสิ่งหนึ่งซึ่งฉันควบคุมได้อยู่หมัด

6

ตอนสิบขวบ ฉันได้รับเชิญไปประกวดร้องเพลงในรายการทีวีชื่อ *Star Search*

ในการแสดงครั้งแรก ฉันร้องเพลง "I Don't Care" เวอร์ชันสุดมันของจูลี การ์แลนด์ ที่ฉันเคยได้ยิน ฉันได้คะแนน 3.75 ดาว คู่แข่งของฉันเป็นเด็กหญิงที่ร้องโอเปร่าและได้คะแนน 3.5 ดาว ฉันเลยผ่านเข้ารอบต่อไป เราต้องถ่ายทำตอนถัดไปในวันนั้นเลย โดยต้องแข่งขันกับเด็กชายสวมสร้อยคาวบอย ฉีดสเปรย์แต่งผมซะฉ่ำ ชื่อมาร์ตี โทมัส อายุสิบสองปี เราสนิทกันถึงขนาดเล่นบาสเกตบอลด้วยกันก่อนเริ่มแสดงด้วยซ้ำ รอบนี้ฉันร้องเพลง "Love Can Build a Bridge" ของเดอะจัตส์ ซึ่งเคยร้องที่งานแต่งงานของป้าเมื่อปีก่อน

ขณะกำลังรอฟังผลคะแนน พิธีกรชื่อเอ็ด แม็กมาฮอน ก็สัมภาษณ์มาร์ตีกับฉันบนเวที

"ฉันสังเกตตั้งแต่ลับดาห์ก่อนแล้ว หนูมีดวงตาสวยเปล่งประกายมากทีเดียว" เขาพูดกับฉัน "หนูมีแฟนหรือยังเนี่ย"

"ยังคะ" ฉันตอบ

"ไหงงั้นล่ะ"

"พวกเขาใจร้ายคะ"

“พวกเพื่อนผู้ชายนะเธอ” เอ็ดกล่าว “หนูหมายถึงผู้ชายทุกคนใจร้ายเธอ ฉันไม่นะ อย่างฉันพอไหวไหม”

“ก็นะ ต้องดูก่อนคะ” ฉันตอบ

“มุกนี้อีกละ” เอ็ดเย้า

ฉันได้คะแนน 3.75 อีกครั้ง ส่วนมาร์ตีได้คะแนนเต็ม 4 ดาว ฉันยิ้มและกอดเขาอย่างอ่อนโยน แล้วเดินลงจากเวที ระหว่างนั้นเอ็ดก็กล่าวอวยพร ฉันเก็บกลิ่นความรู้สึกไว้ กระทั่งเข้าไปหลังเวทีแล้วจึงปล่อยไฮออกมา หลังจากนั้นแม่ก็ปลอบใจด้วยไอศกรีมฮ็อตพุดจ์ชิ้นเด

แม้กับฉันต้องบินไป ๆ กลับ ๆ นครนิวยอร์ก การได้ทำงานในเบื้องอย่างจริงจังทำให้เด็กสาวอย่างฉันตื่นเต้น แม้จะแอบหัวเราะอยู่บ้างก็ตาม

ฉันได้รับข้อเสนอให้เป็นนักแสดงสำรองในละครเพลงโรงเล็กเรื่อง *Ruthless!* ซึ่งได้แรงบันดาลใจมาจากเรื่อง *The Bad Seed, All About Eve, Mame* และ *Gypsy* ฉันได้รับบทเป็นนักแสดงเด็กเจ้าปัญหาชื่อทีนา เดนมาร์ก เพลงแรกของตัวละครทีนาชื่อว่า *Born to Entertain* ซึ่งมีเนื้อหาใกล้เคียงชีวิตจริงจนน่าหัวใจ นอกจากฉันแล้วยังมีนักแสดงสำรองอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นนักแสดงรุ่นเยาว์เปี่ยมพรสวรรค์ชื่ออนาตาลี พอร์ตแมน

ระหว่างที่ฉันแสดงละคร เราเช่าอพาร์ทเมนต์ขนาดเล็ก เพื่อให้แม่ น้องน้อยเจมี ลินน์ และฉัน อยู่ด้วยกัน ใกล้กับโรงเรียนโปรเฟสชันนัลเพอร์ฟอร์มิงอาร์ตที่ฉันเรียนการแสดง และฉันก็สมัครเรียนที่ศูนย์เต้นบรอดเวย์แถวนั้นด้วย แต่ส่วนมากแล้วฉันใช้เวลาส่วนใหญ่ในโรงละครเพลย์เฮอร์สย่านดาวน์ทาวน์

ประสบการณ์ทั้งหมดเป็นเสมือนใบรับรองหรือเครื่องพิสูจน์ว่าฉันมีความสามารถพอที่จะเข้าสู่โลกของการแสดง แต่ตารางงานช่างทรหดเหลือเกิน ฉันไม่มีเวลาเที่ยวเล่นเหมือนเด็กทั่วไป หรือได้มีเพื่อนแบบคนอื่น ๆ เพราะต้องทำงานเกือบทุกวัน กระทั่งทุกวันเสาร์ก็ยังคงแสดง

อีกสองโรว์

อีกอย่าง ฉันไม่ชอบการเป็นนักแสดงสำรอง เพราะต้องไปที่โรงละครทุกคืนและอยู่จนถึงเที่ยงคืน เพื่อต้องแสดงเป็นตัวละครที่นาแทนลอรา เบลล์ บันดี ซึ่งเธอถอนตัวหลังจากนั้นสองสามเดือน ฉันจึงได้เป็นนักแสดงหลักเสียที แต่ก็เหนื่อยแทบแย่

เมื่อถึงช่วงคริสต์มาส ฉันอยากกลับบ้านใจจะขาด แต่แล้วก็รู้ว่าต้องแสดงในวันคริสต์มาสด้วย ฉันถามแม่ทั้งน้ำตา “หนูจะต้องแสดงในวันคริสต์มาส ด้วยหรือคะ” ฉันมองต้นคริสต์มาสเล็กๆ ในอพาร์ทเมนต์ของเรา พลางนึกถึงต้นคริสต์มาสขนาดใหญ่ที่เรามีในห้องนั่งเล่นที่บ้านในเมืองเคนต์วูด

ด้วยความคิดประสาเด็กสาว ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมต้องทำเช่นนี้ ทำไมยังต้องแสดงในเทศกาลวันหยุด ฉันเลยขอถอนตัวออกจากการแสดงแล้วกลับบ้านเสียตั้งๆ

ตารางการแสดงของโรงละครในนิวยอร์กโหดเกินไปสำหรับฉันตอนอายุเท่านั้น กระนั้นก็มีข้อดีอย่างหนึ่งคือได้ฝึกร้องเพลงกับเครื่องดนตรีจริงในโรงละครซึ่งมีคนดูอยู่รายรอบ คนสองร้อยคนอยู่ในห้องเดียวกัน ถึงจะรู้สึกแปลกๆ แต่ภายในพื้นที่เช่นนั้น ความรู้สึกเมื่อร้องเพลงช่างเร้าใจชวนหลงใหลยิ่งกว่าที่ไหน การได้ใกล้ชิดกับผู้ชมเป็นความรู้สึกแสนพิเศษ และพลังของพวกเขาช่วยให้ฉันแข็งแกร่งขึ้น

หลังจากได้เก็บเกี่ยวประสบการณ์ระดับหนึ่ง ฉันก็เข้าร่วมคัดตัวในรายการ *Mickey Mouse Club* อีกครั้ง

ระหว่างรอคำตอบจาก *Mickey Mouse Club* ฉันกลับไปเมืองเคนต์วูด เข้าเรียนที่พาร์กเลนอะคาเดมี ได้เล่นบาสเกตบอลในตำแหน่งการ์ดจ่ายของทีม แม้ฉันนับว่าตัวเล็กสำหรับวัยสิบเอ็ดขวบ แต่ก็ได้ลงแข่งแล้ว คน

ขอคิดว่าฉันคงเป็นเชียร์ลีดเดอร์แน่ๆ แต่ฉันไม่เคยเป็นเลย อาจยืนต้น
อยู่ริมสนามบ้างนิดๆ หน่อยๆ ฉันชอบเล่นบาสเกตบอลที่โรงเรียนมากกว่า
ถึงตัวไม่สูงก็เถอะ ฉันสวมเสื้อนักกีฬาหมายเลขสิบห้าซึ่งมีขนาดใหญ่
เกินตัวไปมาก เลยยิ่งดูเหมือนหนูตัวจิ๋ววิ่งไปมาทั่วสนาม

มีช่วงหนึ่งฉันแอบชอบนักบาสที่อายุสักสิบห้าหรือสิบหกปี เขาสูด
สามแต้มได้ทุกครั้ง และยังทำได้เหมือนเป็นเรื่องกล้วยๆ หลายคนเดินทาง
มาไกลเพื่อดูเขาเล่น คล้ายกับตอนที่มีคนมาดูฉันเลย เขาเก่งสุดๆ
ถึงจะไม่เก่งเท่าพ่อ แต่ก็ถือเป็นนักบาสฝีมือเยี่ยมคนหนึ่ง

ฉันประทับใจทั้งเขาและบรรดาเพื่อนๆ ที่ตัวสูงกว่าฉัน ความ
เชี่ยวชาญของฉันคือแย่งบอลจากผู้แข่งขันฝั่งตรงข้าม เลี้ยงบอล วิ่ง
หลบหลีก และเข้าไปสูดแบบเลย์อัพใกล้ๆ ห่วง

ฉันชอบความเร้าใจในการวิ่งวนเวียนรอบคู่แข่งอย่างว่องไว ความ
เร็วไร้รูปแบบ เกมการเล่นกลายเป็นเรื่องไม่อาจคาดเดา ไม่อาจรู้
ล่วงหน้าได้เลย มันทำให้ฉันรู้สึกมีชีวิตชีวาเหลือเกิน ฉันตัวเล็กจิ๋วและ
ดูไร้พิษสงจนไม่มีใครทันอะไร

ไม่เหมือนกันหรอกถ้าเทียบกับตอนอยู่บนเวทีในนิวยอร์ก หากแต่
ท่ามกลางแสงไฟส่องสว่างในสนาม และการรอคอยเสียงปรบมือ มัน
ให้ความรู้สึกยอดเยี่ยมมาเลยละ